
סיגלית דוידוביץ' / חמישה שירים

שלום מילים , בערגה

הערב אני אתך,
מניחה את האור מול עיני, בערגה.

שלום מלים, לוקחת אתכן ברך מהיר בערגה.

מכירה אותך,
נפילות השער על ראשך הקשור לקורה החזה התפור בערגה

חשבת, רוח מים אש, הי הו, נערה פדופילית בארון,
נערה מתאבנת,
שלום מלים, הנה אני, הי הו –

ידו בשערה, ראשה אל חלציו, ספור ארז, משחק
מתחת לחלון, קרעתי אל תיי חלון, אני
צופה בהם, תמיד, רוצה לרדת
אליהם, אל החיים.
מקרבת פני לחלון,
הם מדמים שאני נושקת להם מרחוק,
מנופפים אלי בדיהם וגם אני.

פרידה מדומה

הבטתי במותי דרך מראת בית מכתמת בחיים.
(רצוני פעת לחיות מעגן יותר
מרצוני למות לפני שלש שנים.)

דמייתי את אהבתי לצפור שנורתה בעודה
באור, למלאך שאבד את שפיות מלאכותו
והתאהב בעולם הזה ובחיים האלה.

ואהבתי אליך אינה קונקרטיית יותר
מגשם. דמי אותי לנקדות המתנקדות
ומתרבות על חלון מטבחך והופכות לפסים
מחמת כבדך

וכך מתיקויתך,
כידע העתיק של העולם,
כמו כח סבל.
נלכדתי לידיע,
כידע שאתה בוכה וראיתך נמוגה.

להתבגר אהובתי משמעו להתעצב על
לבך במשך רגעים רבים כל כך.

והלקחך הוא סוג של מות,
ארד אל המלך מות ואשיר לו שירי ילדים.

אל תלכי.

כוס תה

פעולות שקטות על הפצים - היא
לא מתה: לשפת מים בקמקום,
רק היתה יכולה: וכמה עלי תה משבח -
למות - ספר ולימון בשפע מספן - זה
היה גומר אותי - לצקת לכוס גבוהה ששפתה מאדמת - אם
היתה מתה - לפנות את הכוס לשלחן העגל - אך
היא אינה משכנעת בכך - הנוזל הרוחח מחליק לתוכי כמו
גז בשול.

עולה האור

חלונות הבית הזמים קעלי זכוכית,
קולם פקריאת היום בראשי,
כרגשת המים עם נפילת האור.

קלמתי את ידך.
בנוען פעת בחדר זה, מרחק
ידך מחלום ידך הוא כאב.

ראי, עולה האור מתוך ראשי,
מציר עולם בהיר,
עורכו כאפשרות משלמת.

- אינך, אבל את רשומה בבית זה בדברים –
- טבעת קנויה בטעם, במחיר אפשרי ונוח –
על מקסה פחי מאבק –
- מרחקה ממרכז המכסה מבטא עדינות.

שיר אביב

אני מרבה לעשן בימים אלו, מצפה
שתחזור לנוף בי, לשמר על
המידה הראויה של
העשן, לחדל
אולי, בכלל, עכשיו.

היתה אשה אחת, מאז
אני כבר יכולה
לחיות
כאלו (מרבה לעשן, הקסם פג מאז), זוממת
להשפיע קום, לחיות כראוי ונכשלת
מיד.

מורי אמר,
כתבו לי זמר בתבנית יפנית,
לקח יפי ומידה יפנית.
אדוני המורה, אמרתי,
ההיקו
של היום,
מפריז בעשן
ואינו קם בבקר,
מידתו אחרת.